

[Udenrigsministeren.]

kes at komme til at foregaa før til Efteraaret, paa ny finder Sted, saaledes at dette vilde være bekendt og tilrettelagt for Befolkningen. Det tror jeg kunde være en ganske praktisk Fremgangsmaade. Derimod ser jeg ikke, at Optagelsen af en Diskussion mellem forskellige Partier med Tilkaldelse af forskellige Embedsmænd vilde føre os fremad, det vilde føre til en Gentagelse af de Diskussioner, vi nu har haft ustandseligt, siden hele den nye Situation efter Krigen fremtraadte — for øvrigt i Krigens Tid ogsaa og i Aarene forud for Krigen. Jeg tror ikke, vi vilde komme Enigheden nærmere, og jeg tror heller ikke, at den Befolkning, der kom til at staa overfor det, vilde være synderlig mere vejledt gennem en saadan Diskussion indenfor et nyt Udvalg, end den er gennem alle de Diskussioner, den allerede har haft Lejlighed til at se Resultatet af under de foregaaende Forhandlinger.

Forslagsstilleren (Christmas Møller):

Jeg har altid med overmaade stor Beundring fulgt den højtærede Udenrigsminister. Jeg opfatter ham og betragter ham paa hans særlige Omraade som en overordentlig stor Kunstner; han maler og maler, og lidt efter lidt forskyder Billedet sig; fortegner sig saaledes, at han, naar han er henimod Slutningen af sin Tale, har faaet et ganske andet Billede frem end det, Virkeligheden giver. Og saaledes er det da ogsaa for den højtærede Udenrigsminister i Dag. Alle de Kendsgerninger, som jeg søgte at fremlægge om, hvordan den engelske Regering i sin Hvidbog har udtalt sig, forskyder sig i Baggrunden for den højtærede Udenrigsminister. Dette, at man i Sverige, fra selve det svenske liberale Partis Side — jeg kunde jo næsten sige fra den svenske Dr. Munchs Side —, har stillet sig paa nøjagtig samme Standpunkt som det, der her er taget fra vor Side: at faa en saadan Redegørelse, forskyder sig som noget nichtswürdigt i Baggrunden, og efterhaanden som den højtærede Udenrigsminister med den Taalmodighed, som jo næsten er blevet et Sagn om ham, har faaet skubbet alt dette tilbage, bliver der kun for ham at sige, at vi har haft saa overordentlig mange af disse Undersøgelser, at vi har haft saa overordentlig mange Redegørelser, som om dette nu ogsaa

er det faktiske Forhold dette Spørgsmaal vedrørende. Forholdet er dog for det første dette, at Kellogg-Pagten ikke har været drøftet gennem en halv Snes Aar, men kun gennem et Par Aar, og jeg tror heller ikke, at den højtærede Udenrigsminister vil hævde, at den almindelige Mand i Landet — og det er dog først og fremmest ham, der skal have Klarhed over disse Spørgsmaal, saaledes at han kan tage Stilling til de andre Spørgsmaal, som har Forbindelse dermed — gør sig virkelige Forestillinger om, hvilke Forpligtelser vi eventuelt maatte have. Dertil kommer, at den højtærede Udenrigsminister, selv om der ogsaa har været mange Undersøgelser Folkeforbundet vedrørende, mange Forsvarsforhandlinger o. s. v., vel ikke vil bestride, at Forholdene meget godt kunde ligge saaledes om et Aar, at det var naturligt og rimeligt at undersøge hele Spørgsmaalet, fordi vi ikke her staaer med faste Kendsgerninger, saaledes som vi før 1914 har gjort det. Den højtærede Udenrigsminister og den radikal-socialdemokratiske Side behandler Forsvarsspørgsmaalet og alle disse Sager paa en Maade, som om Begivenhederne ikke paa afgørende Vis havde ændret sig fra 1899 til 1930 — ja, en Udtalelse fra 1899 er jo saa at sige i Forholdet til Partiet Venstre blevet hele det Grundlag, man bygger sin Kamp paa.

Den højtærede Udenrigsminister vilde saa sammenligne de Undersøgelser og de Forsvarsdiskussioner, der tidligere har været, med det, vi her stiller Krav om, men heri har den højtærede Udenrigsminister jo ikke Ret. For det, vi just ønsker, er ikke, saaledes som det tidligere har været Tilfældet, at man, naar man skulde tiltræde Kellogg-Pagten — og ingen var jo i Tvivl om, at vi maatte tiltræde den —, skulde have en Undersøgelse af det paagældende Forhold alene, men det, vi siger, er: Afgør enkelt og klart, uden forudfattet Mening Spørgsmaalet: Hvilke juridiske Forpligtelser og Rettigheder har vi, hvilke moralske Forpligtelser og Rettigheder har vi? og lad Befolkningen faa en Redegørelse herfor! Men den højtærede Udenrigsminister afviser dette og siger: Vi kan saamænd meget godt samle Dokumenterne sammen. Ja, det kunde vi saamænd nok ogsaa finde frem til paa anden Maade, men den højtærede Udenrigsminister afviser i Virkeligheden at gaa ind for dette